

betaling. Man vil derfor foretrække, at børnelovens § 14, stk. 4, ikke ændres, idet den rationalisering, kommunerne ønsker, også kan opnås ved, at fastsatte børnebidrag i almindelighed forfalder ved begyndelsen af hvert andet kvartal.

Justitsministeriet har herefter undladt at foreslå børneloven ændret. Gennemføres ændringen af inddrivelsesloven, agter justitsministeriet i medfør af børnelovens § 21 at anmode de bidragsfastsættende myndigheder, d. v. s. overøvrigheden, om, at forfaldstidspunktet for fastsatte børnebidrag i almindelighed skal fastsættes til den 1. april og den 1. oktober. Disse datoer er valgt, fordi bidraget i forvejen pristalsreguleres med virkning fra henholdsvis den 1. april og den 1. oktober, jfr. børnetilskudslovens § 39, stk. 3.

Ændringen i forfaldstiden for fastsatte børnebidrag vil kun få betydning for resolutioner, der udfærdiges efter lovens ikrafttræden. Der vil således i en årrække forekomme bidragsresolutioner med individuelt fastsatte forfaldsdage. Det ville være uoverkommeligt for overøvrigheden af egen drift at gennemgå samtlige resolutioner med henblik på en ændring af forfaldstiderne. Der er imidlertid ikke noget i vejen for, at en af parterne anmoder overøvrigheden om ændring af resolutionen, således at bidraget forfalder den 1. april og den 1. oktober. Det forudsættes, at overøvrigheden i almindelighed efterkommer en sådan anmodning.

Forslagets § 2 indebærer en ændring af børnetilskudsloven, således at socialministeren bemyndiges til at fastsætte regler om forskudsvis udbetaling af børnebidrag for herved at opnå, at forskudsvis udbetaling af børnebidrag og udbetaling af børnetilskud så vidt muligt kan koordineres.

5. Efter inddrivelseslovens § 1, stk. 2, finder loven anvendelse på inddrivelse af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov i det omfang, det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af justitsministeren. I henhold hertil har Danmark tiltrådt den nordiske konvention af 23. marts 1962 om inddrivelse af underholdsbidrag, FN-konventionen af 20. juni 1956 om inddrivelse af underholdsbidrag i udlandet og Haagerkonventionen af 15. april 1958 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende underholdspligt over for børn.

Ved inddrivelse efter konventionerne har overøvrigheden visse formidlende funktioner. Udvalget vedrørende den statslige administration på amtsplanet, der bl. a. skulle redegøre for, til hvilke myndigheder statsamtens opgaver kunne hen-

lægges, såfremt den statslige amtsforvaltning ønskes ophævet, har i betænkning nr. 731/1975 s. 57-59 omtalt overøvrighedens opgaver på dette område. Udvalget har fundet det naturligt, at overøvrighedens opgaver ved inddrivelse efter konventionerne overtages af de sociale udvalg, hvis disse i øvrigt overtager inddrivelsesopgaverne.

Justitsministeriet har drøftet spørgsmålet med de implicerede myndigheder, der for så vidt angår overøvrighedens opgaver efter den nordiske konvention er enige i, at opgaverne kan overføres til de sociale udvalg. Justitsministeriet kan tiltræde dette forslag, der kan gennemføres administrativt.

Med hensyn til overøvrighedens formidlende opgaver i forbindelse med inddrivelse efter Haagkonventionen og FN-konventionen har foreningen af amtmænd og foreningen af amtsjurister udtrykt betænkelighed ved, at opgaverne overføres til de sociale udvalg. Man har bl. a. henvist til, at overøvrigheden af hensyn til bidragsfastsættelsen har en interesse i gennem formidling af inddrivelsesagerne at få direkte erfaringer med hensyn til de krav, der i de forskellige lande stilles for, at en bidragsafgørelse kan fuldbyrdes. Fra kommunal side har man anført, at mange mindre kommuner næppe har fornøden sagkundskab til at varetage disse opgaver. Socialministeriet har oplyst, at man ikke har noget ønske om, at disse inddrivelsesopgaver overføres til kommunerne.

På denne baggrund finder justitsministeriet, at det for tiden næppe vil være hensigtsmæssigt at overføre disse opgaver fra overøvrigheden til de sociale udvalg.

6. Antallet af inddrivelsesager hos politiet har i årene 1973-75 været henholdsvis 32.123, 31.838 og 30.727. De tilsvarende tal har for overpræsidiets vedkommende været 7.673, 7.557 og 8.026. Det samlede antal sager synes således nu at ligge på ca. 40.000 om året. I perioden 1968-70 var det årlige antal sager ca. 50.000.

Forslaget vil fritage politiet uden for København for arbejde, der hidtil har været udført af et betydeligt antal polititjenestemænd som en mindre del af disses almindelige arbejde i politiet. Overførelsen af inddrivelsesopgaverne vil muliggøre en forøgelse af disse polititjenestemænds egentlige politiarbejde. For Københavns politi vil forslagets gennemførelse imidlertid medføre en mindre udvidelse af arbejdsbyrden som følge af overtagelsen af overpræsidiets beføjelse til at afsige dekret om afsoning af bidrag.

Forslaget vil medføre, at inddrivelsesafdelingen i Københavns overpræsidium nedlægges. Inddri-